

Resolució 202/2025, de 13 de febrer

Número d'expedient de la Reclamació: 7/2025

Administració reclamada: Generalitat de Catalunya. Departament d'Interior

Informació reclamada: Nacionalitat dels investigats o infractors per diversos tipus de delictes penals

Sentit de la resolució: Desestimació parcial i estimació parcial

Resum: La divulgació de la informació reclamada posa en risc béns jurídics i principis constitucionals que el nostre ordenament jurídic protegeix en major mesura que el dret d'accés a la informació pública, que únicament és -per ara- un dret de configuració legal. En la ponderació dels interessos en presència, no es pot menystenir la naturalesa constitucionalment protegida d'allò que pretén preservar l'Administració amb la no divulgació de la informació requerida i la finalitat que pretén desenvolupar la persona reclamant, finalitat que lliurement ha manifestat en seu de reclamació davant d'aquesta Comissió, i que no és un altra que la realització d'un treball final de màster. Aquest interès privat -la realització d'un TFM- en opinió d'aquesta Comissió no permet obviar, bandejar o menystenir l'interès públic superior que ha explicitat l'Administració amb arguments sòlids per no revelar la informació reclamada.

Malgrat tot allò que hem exposat fins ara, el cert és que una consulta de les bases de dades estadístiques de l'"Instituto Nacional de Estadística" permet obtenir informació més concreta sobre "Delitos según nacionalidad". Concretament el nombre de condemnats, adults, tipus de delicte, per any i per regió geogràfica. Les regions geogràfiques que contemplen les bases de dades de l'INE són les següents: "Española; País de la UE 28, sin España; País de la UE27_2020 sin España; País de Europa menos UE28; País de Europa menos UE27_2020; De África; De América; De Asia; De Oceanía".

A parer d'aquesta Comissió, facilitar la informació reclamada emprant aquests àmbits geogràfics permet preservar els béns jurídics que es pretenen protegir amb la no divulgació de la informació tal i com la sol·licita la persona reclamant.

Paraules clau: Generalitat de Catalunya. Departament d'interior. Dades de nacionalitat de persones investigades o condemnades per determinats tipus de delictes. Reclamació contra estimació parcial. Límits. Seguretat. Altres béns jurídics protegits. Seguretat pública. Pau social. Convivència. Principis constitucionals. Igualtat. Interès públic superior. Desestimació parcial. Estimació parcial.

Ponent: Clara I. Velasco Rico

Antecedents

1. El 03 de gener entra a la GAIP la Reclamació 007/2025, presentada per una persona física contra el Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya, en relació amb la sol·licitud indicada a l'antecedent següent.

2. En data 17 d'octubre de 2024, el senyor XXX va presentar una sol·licitud d'informació relativa a diferents tipus delictius a l'àmbit territorial de Catalunya pels anys 2023 i 2024. Textualment, la informació sol·licitada era la següent: - "Nombre total de procediments policials instruïts a tot Catalunya que hagin estat tipificats sota els articles 138 i 139 del Codi Penal (Homicidi i Assassinat), així com el nombre de persones detingudes i/o investigades i el seu lloc de naixement. - Nombre total de procediments policials instruïts a tot Catalunya que hagin estat tipificats sota l'article 148.4 del Codi Penal (Lesions en l'àmbit de Violència de Gènere), així com el nombre de persones detingudes i/o investigades i el seu lloc de naixement. -Nombre total de procediments policials instruïts a tot Catalunya que hagin estat tipificats sota l'article 171.4 del Codi Penal (Amenaces en l'àmbit de Violència de Gènere), així com el nombre de persones detingudes i/o investigades i el seu lloc de naixement. - Nombre total de procediments policials instruïts a tot Catalunya que hagin estat tipificats sota l'article 112.2 del Codi Penal (Coaccions en l'àmbit de Violència de Gènere), així, com el nombre de persones detingudes i/o investigades i el seu lloc de naixement. -Nombre total de procediments policials instruïts a tot Catalunya que hagin estat tipificats sota l'article 173.2 del Codi Penal (Delicte contra la integritat moral en l'àmbit de Violència de Gènere), així com el nombre de persones detingudes i/o investigades i el seu lloc de naixement'."
3. En resposta a l'esmentada sol·licitud d'informació, en data 12 d'octubre de 2024 es va trametre a la persona interessada un document en format full de càlcul (de nom SAIP C_B_H") amb les dades relatives a les persones detingudes i investigades pels delictes referits, constant el mateix de 24.928 registres. En aquest llistat, en allò referit al lloc de naixement, només s'informa de si la persona implicada és nacional o estrangera.
4. Contra l'esmentada comunicació la persona reclamant va presentar recurs de reposició en data 13 de novembre de 2024, on mostrava la seva disconformitat sobre les dades rebudes, sol·licitant que s'especificués el lloc de naixement. Els arguments expressats per la persona reclamant són els següents: "Primero.- La Ley de transparencia garantiza el acceso a la información pública como un derecho constitucional, salvo en casos donde se vulnere la protección de datos personales sensibles o se comprometan intereses superiores como la seguridad pública. Es importante argumentar que el acceso a la información solicitada no implica necesariamente una amenaza a la paz social ni fomenta discursos xenófobos, especialmente si se trata de datos agregados o anónimos. Este acceso, en particular a datos desagregados como el lugar de origen o la nacionalidad, no debe considerarse intrínsecamente estigmatizante. De acuerdo con las leyes de transparencia, la limitación al acceso de información requiere una fundamentación específica basada en la protección de derechos individuales o colectivos, pero no puede presumirse de forma general. El principio

de no discriminación del artículo 14 se dirige a evitar tratamientos desiguales o peyorativos, no a restringir datos que, bien contextualizados, pueden ser fundamentales para análisis objetivos y políticas públicas eficaces. La protección de los colectivos minoritarios no justifica la opacidad total respecto de ciertos datos, como los de nacionalidad/lugar de nacimiento/origen. Aplicando técnicas de anonimización y agregación, es posible ofrecer datos sin comprometer la privacidad ni fomentar estigmatización. Negar el acceso a toda información relacionada con el origen supone una interpretación extensiva y desproporcionada de las limitaciones que establece la normativa.

Segundo.- El derecho de acceso a la información pública, regulado en la Ley de Transparencia, no se encuentra supeditado a presunciones subjetivas de posibles interpretaciones malintencionadas. Las administraciones públicas deben garantizar la máxima transparencia en su actuación, salvo en casos específicos donde el tratamiento de datos esté expresamente restringido por la normativa vigente.

Las restricciones al acceso a la información pública deben basarse en riesgos específicos y probados de vulneración de derechos fundamentales, no en supuestos hipotéticos sobre posibles usos discriminatorios de los datos. La presunción de que los datos serán malinterpretados o utilizados para fines xenófobos no constituye una razón jurídica suficiente para denegar información que, en su contexto adecuado, puede contribuir a la transparencia y al análisis de problemáticas sociales.

Facilitar información desglosada por lugar de nacimiento, en el marco de un análisis criminalístico, es proporcional y necesario para garantizar una comprensión adecuada de las dinámicas delictivas. Además, el cumplimiento de las normas de anonimización elimina cualquier riesgo de identificar a personas concretas y, por ende, evita posibles perjuicios sociales.

Negar el acceso a información pública con base en la especulación sobre cómo podría interpretarse dicha información no se ajusta a las disposiciones legales. La Ley de Transparencia y el derecho de acceso garantizan que la información sea difundida en condiciones de objetividad, dejando a la ciudadanía y a los expertos la responsabilidad de interpretar los datos.

Tercero.- El argumento de que el suministro de información sobre el lugar de nacimiento podría afectar al orden público y la convivencia es especulativo y no jurídicamente fundamentado. No está respaldado por pruebas objetivas ni por un análisis del impacto específico de la divulgación de estos datos. Las restricciones basadas en el orden público deben sustentarse en riesgos concretos y probados, no en especulaciones. Además, el

acceso a la información puede favorecer el diseño de políticas públicas efectivas que refuercen la convivencia y prevengan discriminaciones. Restringir información por el riesgo de interpretaciones arbitrarias o discriminatorias subestima la capacidad de la ciudadanía para manejar datos de manera responsable y contradice el principio de transparencia. El rol de los poderes públicos no es ocultar información para evitar interpretaciones subjetivas, sino garantizar su acceso en un contexto claro, promoviendo la educación y el análisis riguroso.

El argumento de que la divulgación de datos sobre el lugar de nacimiento dificultaría el trabajo de los servicios públicos no se sostiene jurídicamente, ya que estos datos no son sensibles en sí mismos y, de serlo, pueden ser tratados de manera adecuada sin perjudicar sus funciones. La transparencia fortalece la eficacia y legitimidad de las políticas públicas y de las instituciones. La administración debe garantizar su acceso, en consonancia con los principios de transparencia, necesidad y proporcionalidad.

El acceso a la información pública, en particular datos desagregados o anonimizados, no impide ni interfiere en las funciones de los servicios públicos, incluida la policía. Por el contrario, puede fortalecerlas al permitir una mejor comprensión de las dinámicas sociales.

Me gustaría añadir que, en las páginas web oficiales del Ministerio del Interior, es posible consultar datos estadísticos sobre personas detenidas e investigadas, desglosados por nacionalidad y hechos delictivos, incluyendo incluso información relativa a personas menores de edad. Desconociendo este administrado el motivo por el cual el Departament d'Interior no faculta directamente a los administrados interesados en temáticas legales o criminales.”

5. En data 27 de novembre de 2024, es fa arribar a la persona ara reclamant la resposta del Director general de la Policia, on s'exposen els motius que s'estimen oportuns per tal de desestimar el recurs.
6. El 16 de gener de 2025 la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, de conformitat amb la legislació de procediment administratiu i la de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi la GAIP immediatament de les comunicacions que rebi de l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada, mentre duri la Reclamació.
7. El 16 de gener la GAIP comunica la Reclamació al Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li trameti un informe sobre la Reclamació, així com còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la qual deriva i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.

8. En data 03 de febrer de 2025 la GAIP rep l'informe del Departament d'Interior amb els arguments extractats següent: "Única.- En necessari reiterar en aquest punt la informació que es va ser arribar a peticionari en la resolució al recurs de reposició que va presentar. En aquest cas es considera que és d'aplicació el límit recollit per la llei 19/2014, del 2 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern a l'art 21.1.a), referit a la seguretat pública, i que el present cas s'adequa a l'article 69.c) de Decret 8/2021, de 9 de febrer, sobre transparència i el dret d'accés a la informació pública, el qual estableix que es pot denegar la informació-tenint en compte el següent criteri: "Quan l'accés a la informació pugui impedir, dificultar o causar un perjudici a l'eficàcia de les actuacions destinades a la prevenció, evitació o repressió de conductes e situacions que posin o puguin posar en risc o en perill la seguretat o integritat de persones, o que generin o puguin generar alarma social o alteració de la convivència ciutadana o de l'ordre públic".

Es transcriuen a continuació els arguments que es van fer arribar al Sr. XXX en la resposta al recurs de reposició presentat: "...es considera que facilitar la informació de persones presumptament infractores per raó del seu lloc de naixement no aporta cap element qualitatiu determinant per/ que fa l'anàlisi criminològic i, per contra, es tracta d'una tipologia de tractament de dades que descontextualitzades poden donar lloc a interpretacions esbiaixades que contribueixen al desplegament de discursos potencialment xenòfobs, que poden incidir en l'opinió pública i per derivació en la convivència ciutadana i la pau social.

En aquest sentit, esdevé una finalitat constitucionalment legítima avalada pel principi de no discriminació per circumstàncies d'origen o de procedència, o a/tres causes de tipus personal d'adscripció a un grup, ètnia o cultura, recollit a l'article 14 de la Constitució espanyola, que els poders públics limitin e subministrament d'informació que per la seva naturalesa pot ser utilitzada per assenyalar o estigmatitzar determinat col·lectius minoritaris que poden ser identificats per les seves nacionalitats".

A ningú li pot resultar estrany que sostinguem que les nacionalitats relacionades estretament amb el lloc de naixement, no només són estatus jurídics de les persones que les vinculen a un Estat, com a subjecte polític sobirà, sinó que sovint també són signes d'identitat, identificadores d'ètnies, cultures, religions i territoris geopolítics de procedència".

Per aquesta raó, i amb la finalitat d'afavorir les polítiques de convivència ciutadana i la prevenció d'actituds potencialment discriminatòries, i en tot cas arbitràries, i considera que no pertoca subministrar la informació relativa al lloc de naixement, i no només per protegir principalment la convivència i l'ordre públic, tot vetllant per un discurs neutre, sinó també per tal d'afavorir la tasca dels serveis públics, inclosa la policia, en l'exercici de les seves funcions.

Els elements esmentats es consideren suficients com per a no facilitar aquesta dada pel límit de la seguretat pública.

En qualsevol cas, i tenint en compte el principi de proporcionalitat que ha de regir l'aplicació dels límits, quan aquests siguin prevalents i, per tant, impeditius de l'accés, la denegació d'accés només ha d'afectar la part corresponent de la informació, de tal manera que cal procurar-ne l'accés restringit a la resta, no afectada pel límit a salvaguardar. Aquest accés parcial constitueix, doncs, una de les manifestacions més rellevants del principi de màxima obertura, que revesteix una especial importància a l'hora de permetre l'accés a, almenys, part de la informació d'interès. En aquest sentit i per tal de poder facilitar el màxim d'informació possible, es va subministrar el document en format de llibre de càlcul que, malgrat el Sr. XX considera que "no reflejan la realidad ni la información solicitada", és el resultat de l'esforç de la Policia de la Generalitat Mossos d'Esquadra en el compliment de les obligacions envers la transparència, (i conté dades veraces i contrastades sobre la informació demanada.)"

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast general del dret d'accés a la informació pública

D'acord amb l'article 39.1 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i 29 del Decret 111/2017, de 18 de juliol, pel qual s'aprova el Reglament de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública (RGAIP) aquesta Comissió és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació. L'article 2.b i c LTAIPBG defineixen la informació pública i preveuen el dret d'accés a les persones per a sol·licitar i obtenir-la que d'acord amb l'article 18.1 LTAIPBG, tant a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda.

L'article 20 LTAIPBG preveu els requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública, que l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. Els articles 21 i 22 LTAIPBG estableixen que aquests límits no són d'aplicació automàtica i absoluta i han de ser aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat i han d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació.

2. Sobre la desestimació parcial de la Reclamació

En el cas que ens ocupa ningú ha qüestionat que la informació reclamada és informació pública, d'acord amb les previsions de la LTAIPBG i que l'òrgan reclamat és un subjecte obligat per la mateixa norma a atendre les SAIP que li són presentades per les persones, com ha succeït en aquest cas, on s'ha resolt facilitar parcialment la informació reclamada per la persona sol·licitant. En aquest sentit, la informació facilitada no determina exactament el lloc de naixement ni la nacionalitat de la persona infractora o investigada com demanava expressament la persona reclamant però sí permet identificar si la persona és nacional de l'Estat espanyol o estrangera. Amb aquesta desagregació de la informació la persona reclamant no està conforme.

L'article 44 del Reglament de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP), estableix que la resolució de la Reclamació pot inadmetre, estimar o desestimar, totalment o parcial, la sol·licitud de reclamació i que ha de ser motivada i s'ha de basar en l'aplicació de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, i en la resta de l'ordenament jurídic.

Aquesta Comissió -vistos els arguments de la persona reclamant i en atenció a l'argumentació fornida per l'Administració reclamada considera que no cal facilitar l'accés a la informació sol·licitada relativa a la nacionalitat i/o al lloc de naixement de les persones investigades o infractores. En aquest sentit, la interpretació dels límits al dret d'accés a la informació pública que fa l'òrgan competent del Departament d'Interior està totalment justificada jurídicament i els arguments per ell esgrimits els fa seus aquesta Comissió.

Certament, la divulgació de la informació reclamada posa en risc béns jurídics i principis constitucionals que el nostre ordenament jurídic protegeix en major mesura que el dret d'accés a la informació pública, que únicament és -per ara- un dret de configuració legal i que no és un dret que hagi de prevaldre sempre i de forma absoluta. En la ponderació dels interessos en presència, no es pot menystenir la naturalesa constitucionalment protegida d'allò que pretén preservar l'Administració amb la no divulgació de la informació requerida i la finalitat que pretén desenvolupar la persona reclamant, finalitat que lliurement ha manifestat en seu de reclamació davant d'aquesta Comissió, i que no és un altra que la realització d'un treball final de màster. Aquest interès privat -la realització d'un TFM- en opinió d'aquesta Comissió no permet obviar, bandejar o menystenir l'interès públic superior que ha explicat l'Administració amb arguments sòlids per no revelar la informació reclamada.

Per tant, es desestima el dret de la persona reclamant a obtenir el lloc de naixement o nacionalitat de les persones investigades o infractores en relació a determinats il·lícits penals, conforme a allò descrit a l'antecedent de fet 2.

3. Sobre la forma de facilitar una informació més precisa i l'estimació parcial de la Reclamació

Malgrat tot allò que hem exposat fins ara, el cert és que una consulta de les bases de dades estadístiques de l' "Instituto Nacional de Estadística" permet obtenir informació més concreta sobre "Delitos según nacionalidad", concretament el nombre de condemnats, adults, tipus de delictes, per any i per regió geogràfica. Les regions geogràfiques que contempnen les bases de dades de l'INE són les següents: "Española; País de la UE 28, sin España; País de la UE27_2020 sin España; País de Europa menos UE28; País de Europa menos UE27_2020; De África; De América; De Asia; De Oceanía".

A parer d'aquesta Comissió, facilitar la informació reclamada emprant aquests àmbits geogràfics permet preservar els béns jurídics que es pretenen protegir amb la no divulgació de la informació tal i com la sol·licita la persona reclamant. En aquest sentit, el Departament d'Interior pot proporcionar a la persona reclamant les dades agregades d'acord amb els paràmetres especificats per l'INE, garantint un millor i més acurat accés a aquella informació pública que està a la seva disposició.

La forma de facilitar aquesta informació no suposa, segons aquesta Comissió, cap tasca complexa d'elaboració o reelaboració de la informació, perquè la informació s'ha de proporcionar està emmagatzemada en una o diverses bases de dades i per definició, les bases de dades són un conjunt de dades amb una estructura coherent, i accessibles des d'un o més programes o aplicacions, de manera que qualsevol d'elles pot ser extreta del conjunt i actualitzada, sense afectar per això ni l'estructura del conjunt ni les altres dades. La propietat fonamental d'una base de dades és la independència de les dades que conté respecte de les aplicacions que les utilitzen; és a dir, els diversos fitxers o estructures de dades que poden constituir la base han de restar ocults als programes que usen aquesta base. Així, les dades, prèviament definides i estructurades, es configuren com a registres en els quals es fan les diferents anotacions o assentaments i permet accedir i recuperar les dades aplicant diferents filtres i criteris de selecció. I és aquesta darrera característica on resideix la veritable raó de ser de les bases de dades: la possibilitat de recuperar només la informació que necessitem en cada moment, ordenar-la i fins i tot aplicar-hi operacions aritmètiques.

Recordem, a més, que l'article 66.1.b) del Decret 8/2021 estableix que només es pot al·legar que concorre una tasca complexa "quan l'elaboració de la informació requereixi una tasca d'anàlisi o d'interpretació que tingui una complexitat objectivable i desproporcionada i no pugui ser realitzada amb l'ajuda dels mitjans informàtics disponibles". En aquest punt convé destacar la conjunció "i". Així, i de la lectura de l'articulat es constata que per apreciar aquesta complexitat, es requereix que es donin acumulativament les dues condicions: tasca d'anàlisi o d'interpretació que tingui una complexitat objectivable i desproporcionada, cosa que aquesta Comissió no aprecia en el supòsit

concret que analitzem, i que no es pugui realitzar amb ajuda de mitjans informàtics, element que tampoc s'aprecia en el cas que ens ara ens ocupa com venim argumentant.

D'altra banda, cal tenir en compte, a més, la informació que caldria facilitar a la persona reclamant es pot extreure perfectament de les dades emmagatzemades, endreçades i disponibles per al Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya.

En definitiva, aquesta Comissió empara el dret de la persona reclamant a obtenir les dades sol·licitades no per nacionalitat o lloc de naixement, sinó pels àmbits geogràfics que empra l'INE en la divulgació de la informació estadística sobre "Delitos según nacionalidad".

4. Sobre la gestió de les dades a l'Administració de la Generalitat de Catalunya

L'article 7 de la Llei 10/2001, de 13 de juliol, d'arxius i gestió de documents modificada per la Llei 20/2015, de 29 de juliol estableix l'obligatorietat dels titulars de documents públics a disposar d'un sistema de gestió documental (SGD) que garanteixi el tractament correcte dels documents en tot el seu cicle de vida i que permeti complir amb les obligacions de transparència. Un concepte molt ampli que requereix dotar-se d'un seguit d'eines i instruments que permetin la millora dels processos, la seva normalització i estandardització, per tal de garantir el compliment de la normativa i la qualitat de la informació i la implementació de solucions que permetin garantir la correcta gestió de la informació pública. L'article 8 afegeix que l'organització, l'avaluació i la conservació dels documents públics i l'accés a aquests són responsabilitat directa dels titulars respectius.

En l'àmbit de la Generalitat, les seves entitats autònomes, empreses públiques i consorcis amb participació majoritària de la Generalitat, el SGD es regula pel Decret 76/1996, de 5 de març, pel qual es regula el sistema general de gestió de la documentació administrativa i l'organització dels arxius de la Generalitat de Catalunya.

Pel que fa a la gestió de les dades, el referit Decret 76/2020 li dedica el capítol I del títol II. Concretament, l'article 10 estableix un model de govern de les dades, que és l'instrument organitzatiu que determina els criteris i elements que defineixen el govern de les dades de l'Administració de la Generalitat, estableix els criteris, els responsables del seu desplegament, principis i requeriments així com els subjectes obligats. L'article 19 regula l'accés de les persones a les dades i l'apartat 1, diu "els subjectes de l'article 2 d'aquest Decret impulsen, per defecte, l'obertura de totes les dades que estan en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, incloses les que li subministren altres subjectes obligats per qualsevol normativa, i faciliten tots els mecanismes per garantir l'accés de les persones a aquestes dades, d'acord amb la normativa vigent de protecció de dades i la de transparència i dret d'accés.

Se n'exceptuen les dades la publicitat de les quals resti prohibida d'acord amb l'ordenament jurídic vigent”.

El Model de govern de les dades de l'Administració de la Generalitat de Catalunya i del seu sector públic per l'Acord de Govern GOV/158/2023, de 25 de juliol (DOGC 8967) pretén regular “un dels elements fonamentals de la gestió dels serveis basada en les dades” i “garanteix que podran gestionar-se durant tot el cicle de vida a fi d'obtenir la seguretat, traçabilitat, integritat, confidencialitat, privacitat i disponibilitat d'aquestes dades”. Entre els objectius i eixos (punt 2) d'aquest Model s'estableix garantir l'accés a les dades seguint els estàndards de seguretat i de privacitat (d), determinar les responsabilitats per a una gestió eficaç (e), maximitzar la reutilització (g), entre altres. A més, cal establir una estructura que asseguri la gestió arxivística de les dades i la conservació durant el temps que sigui necessària per a la finalitat per a la qual s'ha generat o incorporat a la gestió documental (punt 5.9).

L'ordre CLT/172/2014, de 14 de maig, per la qual s'aprova el protocol de gestió de documents electrònics i arxiu de la Generalitat de Catalunya, fixa les directrius corporatives en matèria d'arxiu electrònic. Aquesta ordre, d'acord amb la Disposició transitòria sisena del referit Decret 76/2020 és vigent fins que s'aprovi el model organitzatiu que ha de preveure la planificació, el seguiment i avaluació dels resultats, participació en la definició dels sistemes d'informació corporatius transversals i disposició dels recursos necessaris per fer efectiu el desplegament de l'Administració digital.

Tanmateix, l'LTAIPBG reconeix els sistemes de gestió de documents públics com a facilitadors de dades i documents autèntics (art. 5.2), la necessitat d'estructurar la informació seguint criteris temàtics i cronològics, seguint el quadre de classificació documental corporatiu i incorporant-hi índexs o guies de consulta (art. 6.1.d) i l'obligació d'establir un sistema de gestió de documents, informació i dades integrat que permeti la interoperativitat entre les administracions, la localització de qualsevol document o informació i la vinculació automàtica de cada document o conjunt de dades al seu règim d'accés i publicitat (art. 19.3).

Altrament, l'article 19.2 de la Llei 9/1993, de 30 de setembre, del patrimoni cultural català que regula els documents que integren el patrimoni documental de Catalunya inclou, entre altres, “els documents produïts o rebuts, en l'exercici de llurs funcions i com a conseqüència de llur activitat política i administrativa, per la Generalitat, pels ens locals i per les entitats autònomes, les empreses públiques i les altres entitats que en depenen” i en conseqüència estan subjectes al Decret 13/2008, de 22 de gener, sobre accés, avaluació i tria de documents.

5. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

6. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 13 de febrer de 2025, resol per unanimitat:

1. Desestimar parcialment la Reclamació 007/2025, d'acord amb les consideracions fetes al fonament jurídic 2.
2. Estimar parcialment la Reclamació 007/2025 i declarar el dret de la persona reclamant a accedir a la informació sol·licitada d'acord amb els paràmetres geogràfics explicitats al fonament jurídic 3.
3. Requerir al Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya que lliuri a la persona reclamant la informació indicada a l'apartat 2 dins del termini màxim d'un mes.

4. Requerir al Departament d'Interior de la Generalitat de Catalunya a informar la GAIP, dins del termini d'un mes, de l'òrgan o la persona responsable del compliment d'aquesta Resolució, així com de les actuacions dutes a terme per complir-la.
5. Convidar a la persona reclamant que informi la GAIP de qualsevol incidència que es produeixi amb motiu del compliment d'aquesta Resolució.
6. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 007/2025 i donar publicitat d'aquesta resolució al web de la GAIP.

Iolanda Pineda Balló

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa, comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.